

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121420112
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6121420112.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej X. M., O.. XX.X.XXXX, V. X. Š., M. Z. XX, zastúpenej JUDr. Peter Vachan, advokát, s.r.o., so sídlom v Žiline, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 2.065 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 4Csp/102/2021-131 zo dňa 14.12.2021

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením .

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplatenia istiny vo výške 2.065 €, zmluvného úroku vo výške 560,09 €, úroku z omeškania vo výške 1,61 €, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.070 € od 25.6.2021 do 28.6.2021, zo sumy 2.065 € od 29.6.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania. Skutkovo žalobu odôvodnila tým, že dňa 11.5.2015 uzavrela so žalovanou úverovú zmluvu č. 208508 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej poskytla žalovanej úver vo výške 4.000 €. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver spolu s úrokmi splácať pravidelnými mesačnými splátkami, a to až do celkovej čiastky úveru 7.660,56 € s termínom konečnej splatnosti dňa 22.4.2024. Žalovaná predpísané splátky neplnila riadne a včas, čím porušila svoje zmluvné povinnosti, na čo ju žalobkyňa upozornila výzvou označenou ako „Opakované upozornenie“ zo dňa 21.4.2021 a vyzvala ju na úhradu omeškaných splátok pod hrozbou vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalovaná omeškané splátky neuhradila, preto žalobkyňa úver ku dňu 24.6.2021 predčasne zosplatnila. Pred zosplatnením úveru predstavoval dlh žalovanej na istine úveru 2.070 €, po zosplatnení vykonala úhradu ešte vo výške 5 €, preto ku dňu podania žaloby predstavoval dlh žalovanej na istine úveru 2.065 €. Žalobkyňa si žalobou uplatnila aj nárok na zmluvný úrok do zosplatnenia úveru vo výške 560,09 € (celková čiastka 7.660,56 €- istina 4.000 €- poplatok za poskytnutie úveru 120 €- úrok zaplatený žalovanou 2.980,47 € = 560,09 €). Zároveň tvrdila, že bonitu žalovanej si riadne preverila, a to prostredníctvom údajov uvedených žalovanou v Žiadosti o poskytnutie úveru, lustráciou v Spoločnom registri bankových informácií a preverením príjmov žalovanej potvrdením o výške daňovej povinnosti.

3. Žalovaná nárok žalobkyne neuznala. Namietala, že žalobkyňa porušila povinnosť upravenú v § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., preto nemohla vyžadovať jednorazové splatenie úveru a zosplatnenie úveru tak považovala za neplatné. Zároveň tvrdila, že v zmluve je nesprávne uvedená celková výška úveru 4.000 €, keďže žalobkyňa si započítala poplatok za poskytnutie úveru vo výške 120 € a žalovanej reálne poskytla úver len vo výške 3.880 €. Nesprávna výška úveru sa následne podľa žalovanej mala odzrkadliť aj v nesprávne uvedenej výške RPMN. Zastávala názor, že uvedenie nesprávnych údajov o výške úveru

a výške RPMN má za následok ich absenciu, pričom pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. sa poskytnutý úver musí považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnaká sankcia postihuje úver v prípade uvedenia nesprávnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa.

4. Vec posúdiac podľa § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 5, § 54 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 9 ods. 6, ods. 7, ods. 8, ods. 9, § 11 ods. 1, ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) súd prvej inštancie prijal záver, že úver poskytnutý na základe Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov úver a žalobu zamietol. Z obsahu Zmluvy nemal za preukázané skúmanie bonity žalovanej, nakoľko v nej nie sú uvedené žiadne údaje o príjme žalovanej ani jej mesačných výdavkoch. Žalobkyňa od žalovanej nežiadala predložiť ani žiadne dôkazy na preukázanie svojich majetkových pomerov, keďže nie sú v Zmluve označené. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa neprodukovala žiadne dôkazy o tom, že preverila mesačné výdavky žalovanej na živobytie. Skonštatoval, že veriteľ nemôže vychádzať len z tvrdení či čestného vyhlásenia spotrebiteľa, ak tieto nemá podopreté konkrétnymi dokladmi, rovnako nepostačuje preveriť len príjem spotrebiteľa, ale je potrebné preveriť aj jeho výdavky a rodinný stav. Posúdenie bonity žalovanej podľa súdu nespĺňalo ani minimálne štandardy, preto dospel k záveru o hrubom porušení povinnosti veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa úver splácať podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho poukázal na nesprávnu celkovú výšku úveru uvedenú v Zmluve, ktorá skutočnosť má za následok tiež nesprávnu výšku RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Aj z týchto dôvodov považoval úver poskytnutý na základe Zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ skonštatoval tiež nemožnosť vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru, preto zosplatenie úveru v súlade s § 39 OZ vyhodnotil ako neplatný právny úkon. Výzvu pred zosplatením úveru ako aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru považoval pre ich neurčitosť za neplatné podľa § 37 ods. 1 OZ. Neurčitosť výzvy pred zosplatením podľa súdu spočívala v neuvedení splátky, pre omeškanie ktorej bol úver predčasne zosplatený. Právny úkon, ktorým veriteľ dlh zosplatil považoval za nejasný, vyvolávajúci otázky a preto neplatný pre jeho neurčitosť. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že v konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Nestotožnila sa rozhodnutím súdu prvej inštancie ani jeho odôvodnením a považovala ho za nepreskúmateľné. Poukázala na nejasný sled dôvodov odôvodnenia rozhodnutia, ktorým súd žalobu zamietol, a to konkrétne v bodoch 29-34, kde sa súd zaoberal skúmaním bonity žalovanej a následne v bode 35 sa už zaoberá celkovou výškou úveru a RPMN kde uvádza „Táto nesprávna celková výška úveru...“. Žalobkyňa nie je zrejme na čo nadväzuje bod 35 odôvodnenia, keďže v predošlých bodoch odôvodnenia sa súd vôbec nezaoberal celkovou výškou úveru a výškou RPMN. Mala za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Ohľadom skúmania bonity žalovanej zastávala názor, že túto preskúmala dostatočne a v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pri posudzovaní bonity žalovanej vzala do úvahy údaje zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI), podľa ktorých žalovaná sice mala úvery so zostávajúcimi splátkami, avšak nebola v omeškaní s ich plnením a dodržiavala platobnú disciplínu; údaje poskytnuté samotou žalovanou v Žiadosti o poskytnutie úveru o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave a potvrdenie o výške daňovej povinnosti, nakoľko mala žalovaná uzatvorenú živnosť v zahraničí, pričom všetky uvedené dôkazy boli prílohou žaloby. Tvrdila, že pri skúmaní bonity klienta banka berie vždy do úvahy pomer príjmu k výdavkom, a to k výdavkom klienta na domácnosť pri zohľadnení zákonného životného minima a výdavkom na splátky všetkých poskytnutých úverov. Uvedenie prípadných nulových alebo nereálne nízkych výdavkov do žiadosti o úver neznamena, že tieto výdavky banka posudzuje v takejto výške, banka totiž posudzuje vždy výdavky zohľadňujúc výdavky minimálne v zákonnej výške podľa životného minima. Popri tomto pomere banka skúma aj komplexne ďalšie kritériá - najmä platobnú disciplínu, omeškanie v minulosti, podané žiadosti, časový odstup od žiadosti/omeškania, dĺžku zamestnanosti, vek a pod. Poukázala na znenie § 11 ods. 2 ZoSÚ, podľa ktorého za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Z uvedeného je zrejme, že žalobkyňa hrubo neporušila svoje zákonné povinnosti, preto nebola splnená zákonná podmienka pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Trvala na tom, že svoje zákonné povinnosti si splnila. K

neurčitosti výziev, ktoré súd takto vyhodnotil z dôvodu absencie označenia splátky, pre ktorú banka úver zosplatnila uviedla, že takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, a zároveň žalovaná mala vedomosť, s ktorou splátkou sa dostala do omeškania, nakoľko krátko na to ako sa žalovaná dostala do omeškania bola žalobkyňou kontaktovaná telefonicky, emailom aj prostredníctvom SMS. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil, tak že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu.

6. Žalovaná sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnila a považovala ho za vecne správne, preto žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil.

7. V duplike žalobkyňa skonštatovala, že žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu neuviedla žiadne nové skutočnosti, na ktoré by mohla reagovať, preto len odkázala na skoršiu právnu argumentáciu uvedenú v odvolaní voči napadnutému rozhodnutiu.

8. Ďalšie vyjadrenia neboli v odvolacom konaní podané.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) posúdil odvolanie žalobkyne ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

10. Žalobkyňa odvolanie odôvodnila s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, a h/ CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je, „rozmeniac ho na drobné“, pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový

stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, obsahu spisu a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobkyne vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy však nevyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v ktorých je možné pozorovať logický rozpor, a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávny záver bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie v dôsledku aplikácie síce správneho, avšak nesprávne interpretovaného právneho predpisu, v skutkových okolnostiach prípadu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán sporu, ktoré sú predčasné. Odôvodnenie rozhodnutia považuje odvolací súd za nedostatočné a nepresvedčivé a vzájomne si odporujúce, pričom jednotlivé body odôvodnenia postrádajú logiku. Z uvedeného dôvodu je odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

15. Svojimi odvolacími námietkami urobila odvolateľka predmetom odvolacieho prieskumu správnosť záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý žalovanej poskytla. Súd prvej inštancie prijal tento záver na základe zistenia o hrubom porušení povinnosti žalobkyne ako veriteľa vyplývajúcej z § 7 ods. 1 ZoSÚ. K rovnakému záveru súd dospel aj z dôvodu, že v Zmluve mala byť uvedená nesprávna celková výška úveru, a tým pádom aj nesprávna RPMN.

16. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ZoSÚ) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

18. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

19. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí prijal záver o hrubom porušení povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ a v dôsledku tohto porušenia vyvodil zákonnú sankciu podľa § 11 ods. 2 druhej vety, a teda, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takýto záver však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, vo vzťahu ku ktorému je v zjavnom logickom rozpore. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že prílohou žaloby bola aj Žiadosť žalovanej o poskytnutie úveru (č. I. 30), v ktorej sú uvedené osobné údaje žalovanej, údaj o rodinnom stave (rozvedená) a počte vyživovaných detí (0). Tiež sa tam uvádza typ príjmu, ktorý žalovaná získava z podnikania v zahraničí, pričom jej mesačný príjem predstavoval 865 €. V údajoch o výdavkoch spotrebiteľa sú ako výdavky uvedené len splátky úverov vo výške 348 € a nie sú tu uvedené žiadne iné výdavky na kreditné karty, povolené prečerpanie, alebo iné záväzky, či už výdavky na bežné životné náklady. Okrem toho ako požadovanú výšku úveru žalovaná uviedla sumu 12.000 €, pričom je zrejmé, že po posúdení jej bonity žalobkyňa schválila úver

len vo výške 4.000 €. Žalobkyňa spolu so žalobou priložila lustráciu v Spoločnom registri bankových informácií (SRBI) a neskôr počas konania aj potvrdenie o výške daňovej povinnosti žalovanej, keďže nie je zamestnankyňou ale samostatne zárobkovo činnou osobou (SZČO) v zahraničí, z ktorého žalobkyňa vychádzala pri overení jej príjmu.

20. Súd prvej inštancie uviedol, že veriteľ si príjem žalovanej ani skutočné mesačné výdavky neoveril a uspokojil sa len tvrdeniami žalovanej. Tieto závery sa však nezakladajú na pravde a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobkyňa si príjem žalovanej overila práve potvrdením o výške daňovej povinnosti. K potrebe „overenia“ si skutočných výdavkov spotrebiteľa, je potrebné uviesť, že taká požiadavka zo znenia predmetného ustanovenia nevyplýva. Odvolací súd považuje za prehnanú úvahu o tom, že by si veriteľ mal overovať výšku čistého príjmu a výdavkov spotrebiteľa aj napriek zákonom uloženou povinnosťou spotrebiteľom uvádzať potrebné údaje úplne, presne a pravdivo. Nie je možné, ani spravodlivé, od veriteľov požadovať, aby sa stavali do úlohy „vyšetrovateľov“ prípadne „súkromných detektívov“, zisťujúc a preverujúc každý jeden výdavok spotrebiteľa, len aby neboli sankcionovaní v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ. Súd prvej inštancie tu nezohľadnil ustanovenie § 7 ods. 2 ZoSÚ, ktoré aj spotrebiteľovi ukladá povinnosť, a to uviesť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Povinnosťou veriteľa s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať úver zodpovedá povinnosťou spotrebiteľa uviesť všetky údaje, nevyhnutné pre také posúdenie, úplne a pravdivo, a v prípade nesplnenia alebo porušenia povinnosti spotrebiteľom, nemožno sankcionovať veriteľa za nedostatočné posúdenie schopnosti spotrebiteľa úver splácať. Žalovaná v žiadosti o úver neuviedla žiadne výdavky, čo však nemôže byť na škodu žalobkyňi, ktorá k posúdeniu bonity pristupovala zodpovedne a svoju povinnosť si splnila. Na určenie dostatočnej sumy na bežné životné náklady slúži hodnota životného minima, a to v závislosti od počtu členov domácnosti a vyživovaných osôb, práve preto tieto údaje banka už pred uzavretím zmluvy zisťovala. Záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z uvedeného dôvodu považuje odvolací súd za nesprávny a nezákonný, keďže túto sankciu možno aplikovať len v prípade, ak veriteľ bonitu spotrebiteľa neskúmal vôbec, to znamená bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, prípadne bez nahliadnutia do relevantných registrov. Podľa názoru odvolacieho súdu veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej predmetný úver splácať, keď bral do úvahy príjmy, výdavky a rodinný stav žalovanej, prihliadol tiež na počet vyživovaných detí a vykonal lustráciu databázy Spoločného registra bankových informácií (č. I. 49) o stave aktívnych úverov a všetky informácie komplexne vyhodnotil. Postup veriteľa odvolací súd považuje za v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ.

21. Odvolací súd tu však zdôrazňuje, že súd prvej inštancie nielenže vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ako sankciu za hrubé porušenie povinnosti upravenej v § 7 ods. 1 ZoSÚ, aj napriek nenaplneniu zákonných podmienok pre uplatnenie tejto sankcie, súd zároveň vyslovil, že žalobkyňa nemohla vyžadovať jednorazové splatenie úveru podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ prvej vety v dôsledku porušenia povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Súd prvej inštancie tak na jednej strane tvrdil, že žalobkyňa hrubo porušila svoju povinnosť a uplatnil sankciu za hrubé porušenie povinnosti podľa druhej vety predmetného ustanovenia a následne uplatnil aj sankciu podľa prvej vety ustanovenia za „nehrubé“ porušenie povinnosti. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že jednotlivé sankcie nemožno kombinovať, lebo v prípade, ak sú naplnené zákonné podmienky pre jednu sankciu, uplatní sa len tá jedna sankcia, pre aplikáciu ktorej boli podmienky splnené. Logicky nemôžu byť naplnené podmienky pre uplatnenie oboch sankcií súčasne.

22. Odvolací súd sa nemôže stotožniť ani so záverom o nesprávnej výške úveru a nesprávnej RPMN. V zmluve je uvedená výška úveru 4.000 € a zároveň je v nej dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 120 €, ktorý je splatný dňom poskytnutia úveru. Keďže z povahy veci vyplýva, že ak spotrebiteľ žiada o úver, je logické že nedisponuje žiadnymi voľne použiteľnými finančnými prostriedkami a pravdepodobne nie je schopný v deň poskytnutia úveru zaplatiť veriteľovi poplatok za poskytnutie úveru. Potom je celkom logické aj to, že za účelom uhradenia poplatku za poskytnutie úveru veriteľ zvolí taký postup, že pohľadávku na zaplatenie poplatku si započíta voči pohľadávke spotrebiteľa na poskytnutie úveru. Spotrebiteľ tak dostane čiastku úveru zníženú o zaplatený poplatok. Takýto postup je bežný, zákonný a v súlade aj s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľovi je poskytnutá celková výška úveru s tým, že pri vyplatení istiny dôjde k započítaniu poplatku za poskytnutie úveru. Odvolací súd len pre úplnosť uvádza, že v zmysle najnovšej judikatúry Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 Gyula Kiss proti CIB Bank Zrt., Emilovi Kissovi, Gyuláné Kissovej, poplatok za poskytnutie úveru nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a

povinnostiach zmluvných strán, ak je v zmluve jasne a určito uvedený a nie je potrebné ani špecifikovať, aké konkrétne administratívne činnosti veriteľa (protiplnenie) tento poplatok pokrýva. Potom záver súdu prvej inštancie o nesprávnosti údajov o celkovej výške úveru a z toho plynúcej nesprávnej RPMN je v rozpore s vykonaným dokazovaním a so zákonom.

23. V súvislosti so záverom súdu o neurčitosti výzvy pred zosplatnením úveru a právnym úkonom, ktorým žalobkyňa úver zosplatnila, odvolací súd považuje odvoláciu argumentáciu žalobkyne v tomto smere za relevantnú. Je pravdou, že pre výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ, teda výzvu pred zamýšľaným zosplatnením úveru, zákon nestanovuje žiadne osobitné podmienky z hľadiska jej obsahu, iba to, že ňou spotrebiteľ musí byť upozornený na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru najmenej 15 dní vopred. Žiadne ustanovenie neupravuje povinnosť veriteľa uvádzať označenie splátky, pre omeškanie ktorej došlo k zosplatneniu úveru. Spôsob zosplatnenia úveru poskytnutého na základe spotrebiteľskej zmluvy je upravený v § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, pričom zosplatiť úver veriteľ môže len pre splátku, vo vzťahu ku ktorej omeškanie trvá najmenej tri mesiace, a zároveň tak musí urobiť do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Je tak úplne irelevantné či veriteľ vo výzve pred zosplatnením označí tú, ktorú splátku alebo nie, nakoľko tento údaj v konečnom dôsledku nemá relevantnú výpovednú hodnotu. Táto informácia môže slúžiť len potrebám spotrebiteľa, ten však musí vedieť, ktorú splátku nezaplatil. Pre posúdenie správnosti postupu zosplatnenia úveru súdom, je tento údaj irelevantný, nakoľko súd dokáže splátku, pre omeškanie ktorej veriteľ mohol úver zosplatiť, identifikovať. K neurčitosti právneho úkonu, ktorým žalobkyňa úver zosplatnila súd prvej inštancie uviedol len, že je nejasný a vyvoláva otázky. Takéto odôvodnenie celkom určite nenapĺňa znaky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia ani tak závažného záveru súdu prvej inštancie, preto je tento záver súdu absolútne nepreskúmateľný. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že ani pre tento úkon zákon nepredpisuje osobitné obsahové kritériá, len to, že obsahom musí byť žiadosť veriteľa o splatenie zostatku úveru v určitej výške a v určitej lehote a musí byť adresovaný dlžníkovi.

24. Odvolací súd považuje za potrebné prisvedčiť opodstatnenej námietke žalobkyne ohľadom nejasného sledu dôvodov samotného odôvodnenia rozhodnutia, a to v bodoch 29 až 34 a následne v bode 35. V bodoch 29-34 sa súd zaoberal otázkou posudzovania bonity žalovanej a konštatoval porušenie povinnosti žalobkyne v tomto smere. Následne v bode 35 uvádza: „Táto nesprávna celková výška úveru...“ a vyjadruje sa k nesprávnosti údajov o celkovej výške úveru a RPMN, neplatnosti zosplatnenia úveru ako aj neurčitosti právnych úkonov. K týmto skutočnostiam sa súd vyjadruje v bode 35 odôvodnenia prvýkrát, preto odvolaciemu súdu nie je jasné na akú konkrétnu celkovú výšku úveru súd poukazuje, keď uvádza „táto nesprávna celková výška úveru“. Preskúmaním obsahu vyjadrení jednotlivých strán sporu urobených počas konania na súde prvej inštancie odvolací súd zistil, že v bode 35 odôvodnenia predmetného rozsudku, súd prvej inštancie nekriticky a doslovne prepísal časť odporu žalovanej voči platobnému rozkazu, ktoré tvrdenia v podstate vydal za svoje právne úvahy, pričom sa týmito skutočnosťami v iných bodoch odôvodnenia vôbec nezaoberal. Z tohto dôvodu tieto závery nemožno považovať za relevantné a zákonné, keďže ide len o tvrdenia žalovanej, ktoré nie sú výsledkom právneho posúdenia súdu prvej inštancie a neodzrkadľujú jeho právne úvahy. Tieto závery považuje odvolací súd za nepreskúmateľné a predčasné. Nie je absolútne odôvodnené, prečo súd prvej inštancie zamietol žalobu ako celok, a prečo, keď považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, nezaviazal žalovanú aspoň na zaplatenie zostatku istiny úveru.

25. Na záver odvolací súd musí konštatovať, že odvolacie dôvody uplatnené žalobkyňou boli naplnené, čím súd prvej inštancie zadal dôvody pre zrušenie jeho rozhodnutia v súlade s § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a súčasne nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením svojho rozhodnutia porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP.

26. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne preskúmať splnenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. ZoSÚ, pričom za základ pre rozhodnutie vo veci vezme len tie skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo zákonným spôsobom a ktoré má súd za preukázané, tak aby medzi výsledkami dokazovania a jeho hodnotením nenastal logický rozpor. V prípade prijatia kladného záveru o splnení povinnosti, bude úlohou súdu vysporiadať so všetkými v konaní vznesenými námietkami oboch strán sporu, postupovať v súlade s požiadavkou úniového práva a vykonať ex offio prieskum spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska jej náležitostí a prípadných neprijateľných zmluvných podmienok. Na mieste je aj

prieskum splnenia zákonných podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ pre zosplatnenie úveru a prípadné premlčanie žalobou uplatneného nároku v súlade s § 54a OZ. Podľa záverov súdneho prieskumu vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodní, zároveň rozhodne o trovách celého konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).